

МАКЕДОНИЈА

Листъ за политикъ и книжевностъ.

МАКЕДОНИЈА не имаша единъ пътъ
пръзъ седмицата, въ Слѣбѣтъ ж.
Цѣна придѣлена за години 4 бѣли
мѣсѣцѣта, а за шестъ мѣсѣца 2 и по-
малѣкъ както въ Цариградъ тукъ тай и на
осяждѣ по вѣтъ.

Единъ листъ има 2 гроша.

Листа не освободени отъ пощенскѣ пла-
ти и напечатанъ за вѣстникъ на сѣдущѣ-
тъ сѣ придѣленъ не сѣ прѣсметѣ.

Всяко поръчаніе и изисканіе, за есе
що сѣ отпаса до Македоніѣ, ще сѣ
отпаса исклучително до редактора и из-
дателя П. Р. СЛАВЕЙКОВА.

Молимъ достоуважаемитъ си
читатели и спомоществователи да не
забравятъ умишленіѣта въ които зна-
емъ сѣ сѣ напѣваемъ и да побързатъ
да ни внесатъ спомоществованіѣта си
отъ които ний очакваме велико насър-
чаніе и утѣшеніе въ трудното и прѣ-
трудно за насъ станѣло сѣдованіе на
издаваніето на „Македоніѣ“.

Отваряніето на народныйтъ Съборъ.

Споредъ както вече извѣстна въ
притуркѣтъ сѣ отъ 25 мѣсѣцѣтъ желаніе-
то, което издѣла сѣрдѣца-та на всички
Българи отъ всички Българскѣ мѣста, сѣ
непѣла вече. Народныйтъ Съборъ на кой-
то сѣ вътрѣно высоко то посланіе да у-
строи възобновѣнѣтъ Българскѣ Чръкѣ
отвори сѣ въ вторникъ на 23 Февруарій,
подъ Прѣсѣдателство-то на Н. Прѣосв.
Свето-Давидъ Г-на Импріона.

Както вече казахъ, по едно рѣше-
ніе, станѣло въ едно отъ прѣдуготови-
телнытъ застанѣния на народныйтъ Съборъ,
за насъ както и за всякого друго,
быше заграденъ входъ-тъ въ оградѣтъ
на съборъ-тъ, и споредъ това не быхъ
честити да испитамъ направо пръзъ се-
бе сѣ впечатленіе-то, което сѣ произведе
отваряніето на Събора; но отъ пострѣ-
стелниотъ описаніе, което намѣрвахъ въ
едногласното разказваніе на присѣтство-
вавшитъ, излиза, че отваряніето на на-
родныйтъ съборъ сѣ станѣло съ вѣнчѣ-
тъ възможна, званіиностъ, която раскла-
тила дълбочинѣтъ на душѣтъ и на сѣр-
дѣцѣта и произвела и умиленіе и въсхи-
щеніе въ най-высокъ степенъ.

Отваряніето на Събора имаша по
плѣне.

Сѣдѣ едно тържественно водоосвя-
щеніе и сѣдѣ призованіето на Свѣтлый
животворящій Духъ да просвѣти Събо-
рътъ за да испити благополучно посла-
ніето сѣ. Н. Прѣосв. Прѣсѣдѣтелѣтъ от-
ворилъ Народныйтъ Съборъ сѣ едно прѣ-
красно слово, което имаша за прѣметъ
да оцѣни голѣмѣтъ мѣсто, който издѣ-
лѣхъ на нашѣтъ народъ Импер. Правител-
ство сѣ. Высочайшійтъ П. Ферманъ, и да
прѣстави великѣтъ дължностъ, който имаша
прѣсѣдѣтелѣтъ, и тежкѣтъ отговор-
ностъ, който сѣ вози върху сѣ прѣдъ на-
родѣтъ еше и прѣдъ Всеобщѣтъ Черкѣжъ.

Ний сани, устѣхъ да ни побиватъ
трѣпки отъ развѣнчѣваніе, като слушахъ
само разказваніѣта на неопитаното уми-
леніе, сѣ което были обзѣты сѣрдѣцѣта на
всѣхъ, кога-то, сега прѣвъ нѣтъ сѣдѣ
только дѣло вѣрѣе, сѣ въздѣвали сѣр-
дѣчны молитви кѣтъ вѣтнийтъ Промыслъ
за благоустроеніето на Българскѣтъ Чер-
кѣжъ и за просвѣщеніето-то на първийтъ
народенъ Съборъ който сѣ ятоваренъ да
прѣготи това благоустроеніе. Ахъ! Кол-
ко трѣба величѣ да издѣлѣмъ умолю-
ющѣ рѣдѣ кѣтъ Всевинниго, Всевидѣщаго,
Всѣдѣщаго и Всеоглагола да укрѣпи
родолюбивѣтъ чувства въ народнытъ
прѣсѣдѣтели и да ги записи отъ вся-
ки искушеніѣ и козни, защото напѣти-
и задѣтътъ на Събора сѣ великѣ и те-
жкѣ, като задѣтътъ, отъ благополучно-
то рѣшеніе на кой-то звѣни шастіето на
народа и непорочно-то съхраненіе на
Христовѣтъ невѣтъ — Православнѣтъ
Българскѣтъ Черкѣжъ.

Сѣдѣ Н. Прѣосв. Прѣсѣдѣтелѣтъ, възлѣ
духѣтъ Г-нѣ Чомаковъ, който сѣ дълго
краснорѣчиво слово, испѣтено сѣ родо-
любивѣ изрѣченіѣ и думѣ, изложилъ вѣр-
тѣ исторіѣ-тъ на Българскѣтъ въпросъ
отъ 1860-тъ години насѣтъ, сѣр. откажѣ
сѣ образува испѣтѣно на самостоятелнѣ
Българскѣтъ Черкѣжъ, доде дойде Высочай-
шійтъ П. Ферманъ да награди сѣ истинно
Царскѣтъ милостъ дългѣтъ тегила и мно-
гогодишнытъ стараніѣ на първийтъ Блѣ-

гарскій народъ. Словосказателѣтъ, както
и расправилъ по подробно, произнесѣтъ
иѣкон родолюбивѣ утѣшеніѣ и изразилъ
надеждѣ, че народни-тъ прѣсѣдѣтели,
въдушени отъ единъ и самѣтъ мѣстѣ
за общепородно-то добро, ще сѣ пока-
жѣтъ достойнъ за высоко-то посланіе,
което имѣ сѣ възложилъ народѣтъ, сѣ бла-
говолителното съзнаніе на Им. Пра-
вительство, и въ имѣ на Пловдивскѣтъ Е-
пархіѣ, на който имаша честь да бѣде
прѣсѣдѣтелѣтъ отъ 11 год. за опроверга-
ніе на иѣкой глухѣ зломысленнѣ слухо-
не, утѣрилъ тържественно събраніето, че
единичныйтъ двигателъ на дѣйствованіѣ-та
на тѣхъ Епархіѣ по въпросѣтъ сѣ съзна-
ваніето на дължностѣтъ, който сѣ имаша
като Българскѣ Епархіѣ да съедини ста-
раніѣта сѣ сѣ другѣтъ Епархіѣ за испѣт-
неніето на общото народно желаніе, и че
ако Пловдивскѣ-та Епархіѣ сѣ испѣтѣла
дължностѣтъ сѣ, колкото сѣ могла по-до-
бѣтъ, тѣ никога не сѣ помѣслила да има
пѣкожѣ претенціѣ за исклучително пол-
зуваніе отъ правдинѣтъ, които сѣ при-
добыти сѣ стараніѣта и въ имѣто на цѣ-
лый народъ. Словосказателѣтъ сѣрпѣтъ
словото сѣ сѣ тържественно извѣщеніе на
сѣрѣдѣчнѣтъ признателностъ, който сѣ дѣлѣ-
жилъ Българскій народъ кѣтъ Негово
Императорско Величество Султана и
кѣтъ Високоославный му Великий Ви-
зиръ Аали Паша.

Словото на Г-на Чомакова, както ний
утѣрвахъ слушателѣтъ произведе не по-
малѣкъ эффектъ отъ словото на Н. Прѣосв.
Прѣсѣдѣтелѣтъ и особенно тамъ дѣто слово-
сказателѣтъ сѣ прѣсѣкѣлъ о зѣ умиленіе
гласѣ приговориѣтъ думѣтъ на Н. Н. Прѣд-
сѣдѣтелѣтъ за блаженнопочинѣлытъ народны
поборници и неуморныи подвижници за
испѣтненіето на народното желаніе, и и-
менно: Блаженныйтъ Архіерей Авксентій и
прѣпомянутытъ Д-ръ Захарія Струмскій,
Атанасій Георгіевъ (изъ Варненско) и
Цѣтъка Узунова, сѣзѣ отъ чувство на
признателностъ наводнили очитѣ на вѣн-
чѣкъ, и сѣ единъ изъ дълбочинѣтъ нѣтъ
сѣрдѣцѣта произходящѣтъ гласѣ сѣ чуло изъ
устата на всѣхъ сѣ умиленіе произне-
сеното: *Вѣчна имѣ напѣтъ!*

Сѣдѣ Г-на Чомаковъ, Г-нѣ Г. Кры-
стовичъ прѣрѣкътъ изуеѣтъ едно слово, въ
коего далъ краткѣтъ прѣгледѣтъ на черко-
вѣжѣтъ и исторіѣтъ и показѣлъ законѣтъ
и странѣтъ на възобновленіе-то на Блѣ-
гарскѣтъ Черкѣжъ. Той подтвердилъ ду-
мѣтъ на прѣдговорившійтъ за голѣмѣтъ при-
знателностъ, който народѣтъ сѣ дълженъ на
Цариградскѣтъ Българи за родолюбивѣтъ
имѣ стараніѣ по въпросѣтъ, както и за
еше по-голѣмѣтъ признателностъ, който
всякой Българинъ сѣ дълженъ на П. Н. В.
Султана и на В. Им. Правительство за
благополучното рѣшеніе на този въпросъ;
той сѣрпѣтъ словото сѣ сѣ думѣ: *Да
живѣе Негово Им. В. Султанѣтъ!*

Всѣхителни выковѣ: *Да живѣе Па-*

рьтъ! сѣ отозвали на оратора, придру-
жени сѣ шумны ржкопѣсканіѣ.

Нѣколко минути сѣ мѣли, додѣ по-
утихне всѣхителніето, и Н. Прѣосв. Ма-
каріополскій Г-нѣ Импріонъ възлѣ ду-
мѣтъ. Прѣметѣтъ на негово слово былъ
допълненіето на историческѣтъ странѣтъ на
Българскій въпросъ, именно какъ прѣдѣ
35 год. сѣ сѣ родно прѣвъ нѣтъ у Цар-
иградскѣ-тъ Българи мѣстѣтъ да про-
сѣтъ Българи архіерей, за Българскѣ-тъ
Епархіѣ, какъ ближнепочинѣвшій отецъ
Неофитъ Бозвели и П. Прѣосвѣщенство
дѣйствовали за достиганіето на това
желаніе, какъ сѣ сѣ страдалъ Българскѣ-
та Черкѣжъ въ Цариградѣ, и какъ Блѣ-
гарскій въпросъ сѣ обѣкѣлъ, така да рѣ-
чѣтъ, въ официалностъ сѣдѣ отворѣн-
то на Властѣтъ на Цариградскійтъ Патри-
архъ отъ Българскѣтъ Черкѣжъ въ Цар-

градѣ, додѣто най-послѣ сѣ утѣчѣ на-
родно-желаніе сѣ сполукѣ.

Сѣдѣ това Г-нѣ Хр. Т. Стояновъ
(единъ отъ Софійскѣтъ прѣсѣдѣтели) ста-
налъ и сѣ пѣколко сполучены думѣ по-
капѣлъ прѣсѣдѣтелѣтъ да изразѣтъ при-
знателно благодареніе отъ страна на на-
рода кѣтъ вѣнчѣкъ, които сѣ сѣ борили
и трудили за благополучното рѣшеніе на
Българскій въпросъ. Народныйтъ прѣсѣдѣ-
тели, като отъ невидимѣтъ силѣ на че-
ститѣ чувства движимѣ, всѣхъ изведѣтъ
станѣли на крака и пострѣчили думѣтъ
му сѣ шумны ржкопѣсканіѣ, придружѣны
отъ выковѣ: *Да живѣтъ!*

Първото застанѣние на народныйтъ Съ-
боръ сѣ заключило сѣ приманіето и под-
печатваніе на благодарително писмо кѣтъ
П. Высочество Великий Визиръ за вели-
кѣтъ милостъ, който П. Н. В. Султанѣтъ
благоволилъ да излѣ на вѣрноподаданнытъ
сѣ народъ и за помощѣтъ, който Негово
В. Правительство усрдно сѣ дало за свѣ-
кваніето на народныйтъ Съборъ за да на-
реди уставѣтъ на основанѣтъ сѣ Высочай-
шій Им. Фирманъ Българскѣтъ Екзархіѣ.

Ний поздравявамъ отъ дълбочинѣтъ
на сѣрдѣцѣто сѣ отгваряніето на първийтъ
народенъ Съборъ. Това събраніе отъ на-
родны прѣсѣдѣтели въ Цариградѣ сѣ едно
истинно тържество за нашѣтъ Блѣ-
гарскій народъ и зашто, сѣдѣ едно отъ
только въковѣ затуваніе задѣ завѣтъ,
на грѣхѣтъ, нашата народностъ, чрѣзъ
правосѣдѣто и благоволеніето на В. Пра-
вительство на П. Н. В. Султана, за прѣвъ
пѣтъ сега сѣ повѣкана да възлѣ въ редѣтъ
на другѣтъ съподданѣ народности и
да сѣ рада на сѣхитѣтъ правдинѣ, които
царската милостъ сѣ устѣшила на немусю-
манскѣтъ общинѣ. Ето най-высокого об-
хващаніе на значеніето на народныйтъ
Съборъ. Ето зашто очитѣ и на наши и на
чужды сѣ обѣрѣжѣтъ кѣтъ този Съборъ, и
ето зашто никое Блѣгарско сѣрдѣце неможе
да тула безѣ да желе въ сѣхитѣтъ вѣрѣе
най-горѣщо. што народныйтъ този Съ-
боръ да сѣ покаже достоинъ за високо-
то сѣ посланіе. Ето зашто отъ все сѣр-
дѣце и ний желемъ, да сѣ послѣдува бла-
гополучното отваряніе на народныйтъ този
Съборъ сѣ добръ сполукѣ, тѣй што и на-
шѣтъ народъ да може да сѣ покаже сѣ
отворѣно чело, както прѣдѣ Им. Прави-
тельство, тѣй и прѣдѣ всѣхитѣтъ свѣтъ; и
да може да захване за себе сѣ новѣ е-
похѣ на патрѣлъкъ и благоденствіе.

Но да ли ще може народныйтъ Съборъ
да сѣ покаже на высочинѣтъ на посланіе-
то сѣ? — това сѣ което неможемъ да познаемъ
отпѣрѣтъ; а ний не рѣчимъ, на тозъ частъ
поне, да даваме голѣмо значеніе на иѣкон
испѣтѣтъ явѣнѣ, но ще кажемъ: че въ
неякой случай тапъ желема сполукѣ сѣ об-
условѣна отъ способностѣтъ и отъ сте-
пенѣтъ на родолюбіето у прѣсѣдѣтелѣтъ,
а особенно пакъ и най-много отъ хара-
ктерѣтъ, който ще показѣтъ тѣ.

Нека сѣ нежѣмъ; каквито сѣ пока-
жѣтъ прѣсѣдѣтелѣтъ, такѣтъ ще бѣде и
Съборѣтъ, такѣтъ ще бѣдѣтъ и сѣдѣ-
ствіѣта му. Ако сѣ показѣтъ народныйтъ
прѣсѣдѣтели сѣ незанѣмѣтъ характеръ
и благоразумны, Съборѣтъ ще може да
прѣсѣдѣти народѣтъ и сѣ достоинствѣто и
ще знае да извади на видѣло истиннытъ
неговѣ желаніѣ и нужды, и като сѣ пол-
зува отъ благоволеніето на Им. Прави-
тельство, да земе потребнытъ мѣрки за
испѣтненіето на народныйтъ желаніѣ и за
удовлетвореніето на народнытъ нужды.

Ний пѣтъ да прѣсѣтѣмъ отъ да же-
лаемъ отъ нео сѣрѣцѣ да сѣ покаже на-
родныйтъ Съборъ такѣтъ, какѣтъ трѣба
да сѣ всякой истинно-народенъ съборъ.

Това трѣба да бѣде за народныйтъ
прѣсѣдѣтели *ceterum censeo* на Катона,

Подписка-та на спомоществованіѣ-та
става въ Цариградѣ, въ Исклицѣто на въ-
стѣника, отомѣръ Одунъ Канѣжъ въ бѣжѣ-
дѣмѣтъ № 68, а по вѣтъ при отредѣнѣ-
тъ настоятели, които отговарѣтъ за по-
стѣникѣ-та.

Статіѣ и писма за общеполѣзны рабо-
ты вѣпѣсѣватъ сѣ безѣ платѣ, сѣнга сѣ-
мо да сѣ снабдени сѣ вѣрны подписѣ. За
частны извѣстѣя плаща сѣ по гр. 2 за редѣ.

На настоятелѣтъ сѣ устѣжѣла по пет
на сто отъ цѣлѣтъ на спомоществованіѣта
като съберѣтъ отъ тѣхъ спомоществованіѣта
горѣ и ги издѣлѣжатъ.

По разсѣжденіѣта въ в. Право върху Уставѣ-тъ

Въ мѣлѣлытъ брой ний сѣ постара-
хъ до колкото ний бѣ възможнѣ да уга-
симъ въ сѣчинитѣла на разсѣжденіѣта же-
ланіето да прѣнесе каноническото сѣдѣ-
лицѣ на Българскѣтъ Екзархіѣ въ Тър-
ново, и осѣдѣхъ въ него онова желаніе,
което иска за той — желаніе сѣпаративно,
вѣдѣтелно, противно на съществѣны-
тъ интересѣ на Българскій-тъ народъ.

Днесъ ний сѣ повѣщамъ да защи-
тимъ исказаніето отъ насъ и одобренѣ-
го и прѣнето вече отъ голѣмѣтъ частъ
на народа ний мѣтѣтъ за мѣлѣмостѣ-тъ
на Екзарха. — мѣтѣтъ което сѣчинитѣлъ-тъ
на разсѣжденіѣта отбѣлѣва, като го на-
рича своекорыстно и даже опрѣстѣтел-
но за черковнѣтъ и независимостъ. Отъ
тукъ като захващамъ ний ще кажемъ най-
напрѣдъ че мѣлѣмостѣта далѣкъ отъ да
сѣ опрѣстѣтелна, напротивъ сѣ много по-
лезна за народѣтъ ии отколкото пож-
изненостѣтъ: ще кажемъ и ще докажемъ
че мѣлѣмостѣта на Екзарха сѣ самото
най-спасително нѣщо за народѣтъ-тъ, въ
самостоятелното ии черковно управленіе.
Мѣлѣмостѣта значи — да сѣ управлѣна Ек-
зархіѣта ии чрѣзъ строгого опазваніе на
Устава и да сѣ управлѣна не отъ едно-
го, който може да сѣ редѣко добръ а вся-
кога властолюбивъ, во отъ всѣхъ по-отли-
чны и духовны и мѣрскы лица що може
да даде народѣтъ ии, и то безѣ да ний
сѣ дава доста вѣрѣе да сѣ обѣнчѣватъ и
да злоупотрѣбѣтъ, и себе сѣ и народѣтъ.
А пожизненостѣта значи — потѣпкваніето
на самытъ този Уставъ отъ единъ Екзархъ,
койго ранѣ или кѣсно, тласкаѣтъ отъ по-
ложеніето сѣ ще достигне да бѣде не-
ограниченъ и своеволенъ деспотъ.

Еще въ пѣлѣжѣнытъ сѣ размышленіѣ
ний доказахъ че мѣлѣмостѣта сѣ: прила-
ганіе въ дѣйствіе самото начало на хри-
стіанствѣто, което и въ частитѣ както
и въ общитѣ работы изискува всякого
свободѣтъ, правѣтъ, честностѣтъ и на-
прѣдокѣтъ. Христѣанствѣто като изиска
всѣхъ чѣловѣтъ да сѣ равны и братѣ поме-
жду сѣ, истиннытъ христѣани неможѣтъ и не
трѣба да прѣмѣтъ въ имѣто Христѣо да сѣ
възѣзди на главѣтъ ний единъ чѣловѣкъ,
да ги управлѣва както сѣ ще, а тѣ да
му сѣ повишѣватъ. Споредъ духѣтъ на
христѣанствѣто оузи койго ще управлѣва
общитѣ ний работы, понеже сѣ равенъ сѣ
тѣхъ и братѣ тѣхѣтъ трѣба да сѣ избранъ
отъ тѣхъ, да сѣ тѣхѣтъ служитѣлъ, да у-
правлѣва вѣрно и точно работѣтъ ний, да
имѣ дава редовно сѣтъкъ, да звѣни отъ
тѣхъ и да неможе никога да сѣ прѣобѣр-
не на тѣхѣтъ деспотъ. Но цѣлата него-
рия свѣдѣтелствува, че колкото пѣтъ сѣ
поставѣтъ единъ чѣловѣкъ на най-высо-
кийтъ Іерархическѣтъ стѣпъ, сѣ пожизнен-
нѣ властъ, този чѣловѣкъ сѣ овѣнчѣва, ста-
ва горѣтъ, захваща да по може да търпи
ограниченіѣта, да търпи сѣрдѣства да сѣ
освободи отъ тѣхъ и най-послѣ тѣй или
иначе отъ служѣ на управленіѣтъ, както
сѣ споредъ Евангѣліето, той достига първо
да сѣ сѣнга, и послѣ и да сѣ пѣтъ че о
тѣхѣтъ господарѣ и прѣтѣжѣтъ и да не
сѣка вѣнчѣтъ да самовластвува надѣ тѣхъ
и да ги руна.

Въ първытъ и дрѣтѣщѣтъ пѣкове на
христѣанствѣто служитѣлъ на Черкѣжѣтъ,
проникнѣтъ много повече отъ днешнытъ
сѣ духѣтъ на Евангѣліето, сѣ който на-
правѣлъ най голѣмѣтъ и най-спасител-

на революцијата за човечеството, без никакви началнически титли и претенции управуваах. Черковната братска, евангелска, сирѣчь соборно или синодално и всички работи цврсто и отираа многу доброт. Но отогато тој дух на братството и на сипреността изчезна и наидоах папи и вселенски патрирси, сирѣчь деспотизмот и личниот управлене отогат и видехи всички тѣхни губелни слѣдства: несправедливост, фанатизмот, развратността на духовенството и вскопаването на стадото.

Како во граѓанското тѣи и во Черковното управлене владѣах два противоположни начала: едното е управленето на едниот само господар пожизнен и неограничен, другото е управленето на мнозина или на едниот ограничен и мѣниш. Како разгледа човек внимателно и теоретически и практички тѣи два начала на управлене, а еше повоче во управленето на Черквата, на којшто основаното е равенство и братство, неможе да не дојде до убјуденето, че едниот духовен началник мѣиает и всегда заповиаше от народа си е прѣдпочтителен от едниот владетел вѣчен, неограничен и управлуиш произволно стадото си.

Во достоинството на човекот, како сздаието разумно, ний неможем да приемиш никако че би имало таквот пѣи, којто да може да разбира и да се пестегаи да прѣдпочита. да е под управленето на едниот христијанин равен нем брат и пастарик, а не како во Јапонии под управленето на едниот Далаи-лама. Ний не би приели да че че да има хора, колко-годи свѣи, които да проповѣдават и прѣпорѣчват такви унижености за човеческото достоинство мѣиаш, по личниот интерес на едни како славолубието и властолубието на други сѣ отиди и наспориш таквишто проповѣдници на идеи коренило противни на началата на христианството. Но зашто има такви ревности служители на своекористито, трѣба ли да има и толкови групи межу човечитѣ, които да приемиш тѣхните уроци за такви каквито искати да им ги прѣдстават тѣ, без да размислат сами врху тѣхното качество? Трѣба ли незарезитѣ сѣ тѣи ниски страсти свободни люде да се повѣишат да не заштита достоинството на човекот против погетелствата на своекориститѣ?

Македонија прочее во прѣдлежаишот намет вѣпрос, за черковното и управлене, како поддржа мѣиаше за мѣиаше мѣиаша на духовитѣ или началник, поддржаа е и поддржаа началата на равенството, на свободата и на правствеността, началата на напредка и на човеческото оствариване и достоинство; и како отблѣса пожизнеността, та сѣ бори против своеволито, против рутината, против работитѣ на човечеството, против непријател на науката и на напредка.

Беспристрастни партизани на пожизнеността сѣ согласни сѣ намет че черковното и управлене трѣба да бѣе ограничено, честно, изпрѣдливо, сѣ едниот добро от всиждѣ; по всичкото разлѣије межу тѣх и нас сѣстои во тоа, че тѣ мислат че Екзархот како сѣ подчинява на ограниченијата на Устава и како слѣдва волѣт народна, тој тогаш само че ни управлаа доброт кога е пожизнен. А ний мислиш и казваи, че за постигнување на туй желане, тоест за да почне и да сѣ повинува на Уставот, за да исполнява волѣт народна, Екзархот поспришито трѣба да бѣе мѣиаш. Пожизнеността води за рѣж неограничеността и неограничеността своеволита и каприциозното лоше — управлене.

За да сѣ убѣдиш во тоа ний имаме прѣд очу за прихитѣ гурѣи и арменитѣ които, ако и да сѣ по-просвѣтени от нас и по-вѣиш во обществен живот ако и да правих тѣ по-искусни от нашиот и по-ограничителни уставы пак до сега неможеа да сполучат да турит под правилата на уставит сѣ тѣхнит пожизнени патрирси. Грѣкото черковно управлене е плачевно во каквото отношение и да го погледнеи, зашто пожизненитѣ тѣхнѣ патрирси има Уставот всякога под краката си, како не веднѣж видехи тоа. Сега,

како прибавиш на тоа че нашето духовенство оше неа по-друго оствѣи сѣиш от фанариотскиот клас, че ако и да се отиди днес от Фенер, то нѣиаша во подражане друго духовно управлене оствѣи фенерското, не о ни учено и не познаваа други традиции оствѣи фенерскитѣ, ше доидеи до заключение почти неспорително, че кито му дадеи и истат управителн форм како на Фенер, то не ше бѣе по-друго от фенерското и тѣи ний и за напред че бѣеиш черковно управлене не иначе, но како до сега — по фенерски. А да ли е таквот било нашето желане и домогане?

Съчинителот на разсѣденијата, за да отидеиш нашеиот страхување за разлѣијето на Екзарха, сумиаше сѣ да ни каже че тоиот страх сѣ основан на едниот вѣроитност, която вѣроитност мога да сѣ распространи и до нај-последниот свещеник. и че тогаш трѣба да ги направим всички мѣиаше. На тоа ний отговориш, че стига тѣи-вѣроитност за Екзарха да сѣишествува за да ни накара, ако сѣиш разумни, да вземем всички възможни мѣиаше да сѣ прѣдварим; зашто тоа нѣиаше е от много голѣиот интерес за народа ни; а има едно бескраино разлѣије от предложето на едниот Екзарх до онова на едниот свещеник, којто во селото си или во махалата си, нито има за какво да сѣ овлачи нито пак ако сѣ овлачи ше може да направим шет на едниот цѣл народ; и чудим сѣ как важниот съчинител на разсѣденијата прави спалогизми сѣ които иска да ни докаже че овлачуваието на едниот поп и овлачуваието на едниот Екзарх имало истат важност. Ний трѣба да направим овлачуваието на Екзарха не само неспришито, но почти невъзможно, и не трѣба да правим опит да ли пожизнеността е възможна сѣ ограничеността, когаго знаеи че ограничеността е сигурна сѣ мѣиашеиш.

Оствѣиш от опит на другиот народ во Турскиот вѣрху Черковното ний управлене, ний сѣиш убѣдени че ако Екзархот бѣе пожизнен, тој, како сѣ сѣедини сѣиш вѣиашеиш и по-силни от мѣиашеиш, ше сѣиш играе и сѣ Устава и сѣиш отиди кон-то му сѣиш го наложиш, т. е. сѣиш народот, ше може да сѣиш спокотно во дошениш сѣиш и не ше има во управленето-то сѣиш друго правило оствѣи каприциознот сѣиш. А насприш ако бѣе мѣиашеиш тој не само не ше има за какво да приласкава силитѣ, како сѣиш знаеиш сѣиш, но и ше гледа на народот да бѣе удобен. зашто-то на всаки пет години избраниш от народот ше вѣиашеиш сѣиш на работитѣ, от което ше зависи или свѣиашеиш му или на ново одобренето му, и тѣиш елишето на силитѣ во народитѣ ний работи сѣиш отстранява, произволитѣ на Екзарха сѣиш ограничават и главно, е че народот, како држи чрѣз тоа юздыт на Черковното управлене во раѣит сѣиш, не само ше може колкото повече да обуздава лошит наклонности на всички отиди които би искали да направат за сѣиш полз злоупотребиш, но ше бѣеиш сѣиш во течението на работитѣ и ше сѣиш упражна во управленето на общественит сѣиш дѣиш, което не о една малка полза, а нѣиш-вече како за нас кон-то сѣиш тѣиш малко приучени на тоа от кое-то сѣиш и толкови назад во обществен живот.

Но ошуй което показва че съчинителитѣ на разсѣденијата не поддржат пожизнеността зашто е тѣиш нај-честитото управлене на Екзархитѣ е слѣдуюшето: дѣиш всички беспристрастни партизани на пожизнеността искати строго ограничението на Екзарха от двата при него сѣиш, а тѣиш само искати да нѣиаша при Екзарха или Синод или Екзархитѣиш сѣиш, единственитѣ сѣиш средства за ограничението на Екзарха. Всяког вѣиаша јавно че и тоа тѣиш желане: да е Екзархот пожизнен и неограничен, прилика на онова дѣиш искати да бѣе Екзархот во Тирново. Егонистическата и лична цѣл сѣиш показва во всички глави точки на разсѣденијата.

Ако съчинителитѣ на тѣиш разсѣденија и тѣхнит приверженици искати да бѣе Екзархот во Тирново, ако искати да е Екзархот пожизнен и неограни-

чен, ако гледаш илѣиш мѣиашеиш и формалност во уставит нѣиш прѣиш прѣиш против началник нѣиш, Г. Г. Макариополскиот венѣиш тоа дохожда от дѣиш-то нѣиш убѣдениш че тој а не друг ше бѣе Екзарх. Тѣиш нѣиш мѣиашеиш че Екзархот сѣиш прави за Н. Прѣосв. Г. Г. Илариона а не за Българскитѣ народт ги патласкаа во таквиш противни на народнитѣ интереси разсѣденија. Тѣиш хора имати прочее нужди да чуѣиш че гордостта нѣиш ги заблудява и завлича вѣиш от правитѣиш. Нѣиш-ка не мислат че ако Българитѣ во борбит сѣиш противу Грѣкото духовенство възвишиш Негово Прѣосвещенство до небеса, не сѣиш могли да оствѣиш неговитѣ истински заслуги, неговитѣ истински стойност и дѣиштителнѣиш тежест. Истинѣиш е че всички го непознават из близу, но има вѣиш кон-то да го познават и да сѣиш, а еше повече сѣиш зѣиш тѣхнит убѣденија слѣд появѣишето на тѣиш разсѣденија, които неволно извѣиш-ах и нас на јавнѣиш полемик. Сѣиш-тѣиш видѣиш во тѣх онова кое-то нѣиш прѣиш вѣиш бѣиш по достѣиш; и насприш разсѣдители-тѣиш сѣиш вращат да прават възвѣиш на неговитѣ услуги и нѣиш при-нуждават сѣиш раскѣиш сѣиш да сѣиш косиш и до тѣх, и да ги раздрѣиш-кѣиш кога-то трѣба сѣиш уважене само да поменуваиш за тѣх. Но не сѣиш криво нѣиш криво е непотришно властолубие което сѣиш проявѣиш во домоганеиш-та на пријателитѣ на Н. И. които искати да турят личниот неговѣиш интерес, а по край него и своитѣ по-горѣиш от общитѣиш интерес на цѣлѣиш народ.

Заточението на Н. Прѣосвещенство е което нај-много ни турати во очи, без да примислат че не е бѣиш само тој на заточение и че тоа и на другиш заточение не е било по-малко достойно от неговото. Н. Прѣосв. Макариополскиот, когаго да отиде на заточение имаше едниот Епархиот којто му допѣишше почти ниш или много малко нѣиш, тој имаше собствени сѣишства за живѣиш, кон-то го обезбѣишваха на кѣиш-то и да идеиш, и отиваше на заточение за народа си, о-бодрен сѣиш подекаш скоро да сѣиш вѣиш и да бѣе награден неглиш сѣиш патриаршескиот сан. А какво бѣиш положението на неговитѣ сѣиш братиш и сподвижниш сѣиш Пловдивскаго Пѣиш? Кога-то да отиде на заточение тој имаше едниот епархиот којто можаше да му допѣишше повеќе от 100,000 гр. на години, како новѣиш тој имаше еше никакви набрани сѣишства за да може да живѣиш во заточението си, при тоа бѣиш родом грѣк и отиваше да сѣиш жертвова само за правото на Българскитѣ народт, без никакви другѣиш личнѣиш надежди, оствѣиш че е исполнитѣиш дѣишност-тѣиш сѣиш на доброт пастыр. Н. Прѣосв. Г. Г. Иларион, како владѣиш на Цариградскитѣ Българитѣиш отиваше на заточение за народност-тѣиш сѣиш, оградѣиш от стадото си и унишествованѣиш сѣиш привѣишествованѣиш, способни да калят во патриотизм и нај-малодушнитѣиш, и насѣишрдѣиш от тоа сѣиш стадо, готово тогаш на всички жертви за него. Н. Прѣосв. Пѣиш во Пловдив, во провинцијата, оставаше мѣишшом епархиот сѣиш без никакви насѣишрдѣиш, без никакви упование, за едниот идеѣиш много по-козмополитески, за правдата и за човечколюбие-то. Заточение то нѣиш прѣиш стѣиш много по-легко и за по-кѣиш; вѣиш, когаго заточението на последниот стѣиш много по-тежко и много по-дѣиш-го вѣиш. За грѣкитѣ патриршиш удариш којто и нанесе Н. Прѣосв. Макариополскиот бѣе много по-малко чувствителен от колкото удариш којто и нанесе Пѣиш. Ето прочее едниот владѣиш којто е и много повече страдал и е направил на народа ни заслуги, ако не по-големи от отиди на Макариополскаго, то поне по-благородни и по-бесни-тересни.

Ний можаме да сравним Г-на Макариополскаго и сѣиш други духовни и мирски лица, борци и ратници по черковнитѣиш ли вѣиш, и да му докажеиш ош-зателно че едни сѣиш направил не по-малки а други и по-големи заслуги от него, че има лица които без сѣиш-иш сѣиш и по-достойни от него и сѣиш жертвовали и повеќе от него, како не е

да не знаеиш и ошѣиш, че во тѣиш борба много еше други, не само заточение прѣиш-тирѣиш по и сѣиш мѣиашеиш а нѣиш-ако и днес доста еше да теглат во заточение и во затвори; други пак и домовет сѣиш запустѣиш и оебѣиш сѣиш пропастиш и во безумѣиш, без никакви надежди за лично нѣишкое възмѣиш-новане. Можаме да му напомишше еше веднѣж че во борбата по народни работи ролята на воеводитѣиш не е ни по-те-жѣиш ни по-важна от ролята на прѣиш-стѣиш войник, и че от тѣиш точки на зрѣишето всички имати еднакво право на признателност, по ни едниот от тѣиш нѣиш право на прѣдпочтителност; зашто което е извѣишшено, извѣишшено е по дѣиш-жност, и по исполнението на тѣиш дѣиш-жност всички заслужват еднакво ува-женето и довѣишето на народа и нѣиш-посѣиш можаме да заключим че Н. Прѣосв. Макариополскиот нѣиш право чак до там да иска да вѣишриш толкови високо над всички други, да сѣиш мислиш нѣиш попово-от тѣх, и да показва јавно вѣиш че иска да сѣиш възвѣиш на главитѣиш и да управлаа черквитѣиш ли неограничено, по своитѣиш фантазиш. Ний можаме и еше нѣиш да кажеиш и да искаеиш и да свѣишше еше по-долу тѣиш които сѣиш-сѣиш че сѣиш толкови високо, но ний имаме противу Н. Прѣосвещенство никакви страсти, а искаиш само до колкото го изисквиш интересот на народа ни да му напомишше, че претенциитѣиш му сѣиш прѣишувѣишшени, че трѣба да о смирѣиш, по-малко горѣиш, по-малко възмѣиш-иш и да му покажеиш ошѣиштно че како сѣиш окружава от сѣишшници ласкатели и интриганти и от партиш , тој сѣиш от чело во духовителен пѣиш, којто го води во ямѣиш на правственото му унижене.

Отидиш които не познават работитѣиш изблизу и отидиш които вѣишват на окѣиш-ветѣиш на нашиш противници можѣиш да ни ошѣишдаш и ошѣишдаш нѣиш вѣиш-пристрастиш уж и во ожесточение противу Н. Прѣосв. но ний имаме дерзновението да ниш кажеиш че сѣиш лѣишати и тежко сѣиш лѣишати сѣиш заключения сѣиш и неправедно ни подозрѣишвати и пориѣишвати. Сѣиш-всичкиш сѣишшето на нашиш искреност и правдоушѣиш ний можѣиш да ниш ука-жеиш на дѣиш и да ниш докажеиш че не сѣиш были по-малко жарки защитници на Н. Прѣосв. от колкото сѣиш тѣиш, и че сѣиш нај-последниот неглиш којто оставаше станѣиш му, слѣд којто го видѣишше не отскубѣишше вѣиш и не откѣишшувѣишше от зашѣишшата на таквиш любимиш и сѣишш-иш, които сѣиш го обзѣиш и го водѣиш по едниш пѣиш, којто не води там дѣиш и-ска да излѣишше тој. И за него колкото, ако страстиш на властолубие не би го оствѣишшвала, ако би пошѣишшали сѣиш и послѣишшали гласѣиш на сѣишшѣиш сѣиш, тој би угадиш и познаш че и сега еше ний сѣиш му по-искрен от всичкиш които го окружаваиш, зашто искрено и открито му искаваиш беспристрастното сѣиш оцѣиш-нене. А прѣдѣиш народот исповѣишшувѣишше и днес еше ний сѣиш колебаеиш да припишеиш на него и само на него всички тѣиш навѣишшени противу правдитѣиш и интереситѣиш на народаиш продѣиш; нѣиш, и днес еше все ни е тежко и не ни сѣиш иска да повѣишваме че Н. Прѣосв. сподѣиш на пѣиш всички тѣиш черни противу народот ни замыслиш, които неговѣиш нѣишш безсѣишштим агенти искати да прока-рат, и ний вѣиш еше сѣиш допушаме да отдаваиш повеќе от тѣх на ошѣиш- околу него спѣиш, кој-то во своекористни прѣишшѣишшаване — по неговитѣиш грѣб да сѣиш възвѣиш и на неговитѣиш ранѣиш да сѣиш въздѣишше над народот — излага Н. Прѣосв. и зачер-ниш много и заслугитѣиш му, за което ний неможеиш оствѣишше да го сѣишшалаиш, и ошѣишшаме го како гледаиш че сѣиш-иш на него пословицата „който сѣиш мѣиш сѣиш тришѣишш пѣишшатиш го свѣишшѣиш“. Ний сѣиш неспѣишшаваме и сега еше да кажеиш открито и военородно че сѣиш неможеиш задоволене и сѣиш душевно благодарение би видѣиш, ако и кѣиш на единадесетитѣиш час вѣиш, откѣишшувѣишшето на Н. Прѣосв. от пошѣишшѣиш на тѣиш ниски неговѣиш-любимиш; тогаш, но тогаш само во нѣиш-то на признателност, којто му дѣиш

по благовари на слѣдующимъ-тъ Господа, които
попозаха да подарѣтъ поля и нивы, кѣито
сѣхъ

пид првата е разбран не до парото, кето
от наидното движенио на издуратио разв
наи са кето занаи. Училиштото им насти
дство е сзастало от хор, нонто са че
при дискусии Понк, искруващо само едно
което отговора на сзастовото си, но за жив
че неговите сзаста првободваи. Училишт
и си поддржкати от учитезти, "дор ч
сциати учитезта от Желзаник, мила е
такаже три всеца.

[illegible]

Единъ доброжелатель на народи. успеха

[illegible]

СИДИСТРА. Днес въ 13-й Февруарий си отъ рича
Винито които до днесъ припознаваха, Гръцката при-
познава, и днесъ припознаватъ въчъ Българията Ера-
пия, населението Винито, въ Сидистра и околността
отъ 314 хиляди въчиза, днесъ въчъ припознава Е-
сарпята въдно съ селенениите на брой 12 селени-
ца. Това стана съ стигането на Българските Общи-
на въ Сидистра.

ОТЪ едно Ловчанско село 1871 год-също 2

Бас Петко! Може ти са за хатирѣта на сича
ты наши селени, да тивогашъ въ тивожѣтъ "Македоний"
долното писмо; макаръ и да не е написано кѣткѣ
шито нѣе.

Аз съм един човек от едно село и ходя често на нашия град на работата си, а тъй съм се запознал с много хора, както и с дискусията. Една вечер я звъне дискусията на Чичагелски Тъхно, и аз давам съвети за разпореждане, дискусията зовева да ми дава: за учение, за книги, за външност и др. Тези зовева онези дискусия за ми се кара, че тъй съм бавно сезиан, тъй като външно изкуства, външно съм гледи, външностите, но обичайно съм да давам даром книги и много др. Тези пък стават пининати, за дават ми "Съвети" и др.

Величко т. л. 33 4

За Настоятелството

Писарскій: А. Д. Караян
 Цариградъ, 22 Февруарій 1871.

Планировское училищно настоятельство
сincerely благодарит на Негово Всепреподобие
Хмельницкий во Смирня Артемандритъ О-
тецъ Парысз, за испракианн-тж ежесгодио
понощъ на училищати ни отъ 1871 година
до днесь.

Оставя за паричния му помощ, не по-малко му благодарим и за твърде годинния му подарък, също на училищата ни, едно годишно течение от Периодическото Списание "Читалище".
Училищното Настоятелство в Панагюрище.

Железникъ 1871 Февр. 8-й. Почтае-
мыйте дописникъ на вѣст. *Право* отъ Жель-
зникъ 1-й (Януарій.), окична съ ласкателны
хвалбы нѣмійгъ граде за дѣло е "достигнае

не настелено си цѣтуе и достигналъ до положеніе... Иные мы благодаримъ за тѣхъ до-
стополичныхъ орпорианность на свѣдѣ-
ніи имъ, но старѣнно желаю и други-
мъ спотечественниці да си кичатъ съ та-
кихъ похвалъ вѣны за наредѣтъ кѣмъ про-
свѣтѣ. Не о добрѣ мѣхъ хвалѣна. На всички
насъ благаи трѣба да бѣждѣ отпавени о-
уитѣ кѣмъ просвѣщенію на народа, а не да
си чуватъ ішѣ разволеніа по мѣсту нѣст въ
отечествію имъ. Смитъ на наши стѣнѣ брѣ-
тъ Кузнецкіа, когто на мѣсто да си гру-
дѣтъ за просвѣтъ и наидѣтъ, чинѣтъ си

кислоти и ридицати помага да из, стапан с
принципа да достигнати училищата изв от е-
одно ставити никакво положение, които са де-
гидател на мислите народ. Казанчано ре-
зистенци да дот парти за мислите принцип,
—принципа която са е отбича от мислата на
градств е за *чорбаджикан*. И дотв парти
работят по кезити си. Вл Казанчано има де-
гидаци училища ежа парти поддржан по е-
одно главно мажко училище. Училищата напус-
чилици си и си тргна за града, по насто-
няти милотитни или двоячични стотв бже
учители да си губят драгоценното време и
туй дотуше положение из мажотв. Являз за
приходств тог пмв са проврат отзив, ко-
то не са способни да ги употребяват. Аз
зашошати *сдоб*! тий си си лото орисна тий
на наши стое-естественни да живят от не-
стателств. Зашо Бже не ги сименим, и не
иставим в старото мнр, любов и стателств

Ми Зюльда от нас стоить съездитъ въ Чаранди. Тамъ жъ жемчуга въ прудѣ тута, пото отъ насъ бы по-дѣти не вѣдать. Ты нешто подарила въ общинскѣхъ дѣлахъ, по тово и работи въ общинѣ нмъ равеша отови. Чаташидотъ нмъ пусто — пусто. Въ Библѣи-та му не еи пшири то до двъ выпы, надѣшотъ чаташидѣи отгор

[illegible]

Засѣданіето на 26-и Февруарин.

Разискването на Устава започнало и първият и вторият член, вече са пригледани и добрият са мазил първо изискования поправки и се приложени на няколко думи такива:

1) Съсодружествата Православния България Честна податна в Едър, ханс негодни на едната, мала, творби, и в Асеновград черква, съвкупно са отъждошват се в Асеновград Държавна България Едър, които са точно на общо общо, ланс, се издвигат за съвместен и първи ланс.

Вторий членъ съ оставя за себя както съ-
така:

2) Като чисти стѣнны на тѣхъ Епархій, опре-
дѣлитъ се пѣти казати и казати, които се въ тѣхъ
първѣтъ, засенъ съ селатъ нѣхъ.

съ одобрѣно обаче рѣшеніе да се туратъ
него иже по нѣхъ всичкѣтъ Епархій отъ нѣхъ
нѣхъ състои Епархіята дѣлъ нѣхъ съ опре-
дѣлитъ

Разискването на третия член се започна, но не се свършило, защото станаło предложение памето тѣй както стои сега Екзархата се упрѣжава общо, отъ Свѣтлѣй Синода, да се приложи и отъ Екзархатскій свѣтъ. Туй предложение прѣто, както казано отъ повечето народни прѣдставители и ком- саро-прѣдставители, ерццано лѣвои затруд- нѣно отъ орава, ко прѣдставитѣ

При этом, что в 8-й члене участия Евразийский съезд в управлении Евразийский с явно означено, но яна, и един, особь познать на един по-добро, прибыльность, еще и по-добро здравия, а тут и пий взаимно, что добры бы было ся припомню туй понятие в 3-й члене.

Бѣлѣжка.
 Като е третій членъ въ разсказаните а
 него вжиданъ позивають *Митрополитъ* и

жано нито едно да обрне внимание на политическите членове от народните събори, върху един въпрос, който непременно ще стане нужда да се разплати и да се ринат. С ели по-добре да няма тази разплатка на които Митрополитът, Архиепископът, и Епископите могат да платят и уплата черква и да оставят още епископи? Това, мисля, очевидно ще унищожи безоснователните спорове и съвместно честотата домотовилните въпроси тъй ли, що заслужа още да едно голямо беснение от възрастта за съюзнението на Църквата когато става да се прихвърни. Това въпрос мисля, тъй не що ни доде мисли за изтриване на приличностите, за туй че бърз от себе да се обяснява. И за туй, да бърз е, мисля, туй нещо или сегашното скръпи, или ако остане за подари, а то не е в този член, въобще: *вска Епархия от Митрополита или Епископа, да се турят във Епархия от едно Архиепископ, или пък се извърши туй едно, както и думата въпроса не е нужди, защото Уставът е за управление на Епархията, от който епархията не съставляват отглаголно управление че да измачкава и то.*

«Писаното на Н. Е. Воеводина от Патриарх пратено до Н. Васв. Воевдр от вид на *патриархално*, за които изпослетието много бже ся развръжило, подадо ся на Н. Васв. минали вторичи чръз писара на Азиатските азбуки патриархалните Г. Андрика Николанди, и неже клупчехата Старики еседи бже сени. Азко янитъ есбъиъ ся истина, то задъж, съишъиъ ся еднъ тоиъ твърди строи само ся не поиръиъ на В. Воевдр, по сиеиъ и като съишъиъ не съишъиъ съиъ сенишъиъ, които съишъиъ между еднъ Епистолето и еднъ религиозенъ началникъ, поради есично тоа ся взирати отъ Н. В. на патриархална.

Како са разубиџа, тона дѣто В. Вези
укирѣл писмога на Вселенскитъ Патриархъ,
чрѣзъ когото тои извѣстѣваше че рѣшитѣ
си дава оставатъ отъ патриаршескыи престо-
лъ иже не ся даде възно и рѣшитѣ
позволено на вселенскый Сѣборъ, ѿдѣствѣ-
нествякувано и проблематическо задржѣно
на Н. Б. Вессе. На патриаршескыи престо-
лъ

тега, пожеже припаднію на описану му-
сесте като євangelіє на В. Везиръ за оу-
сѣтъ на Григорія VI. Заповѣдью си правѣ-
тъ за да си повѣрѣтъ нѣрху важнѣйшѣ този
прост сѣдѣ нѣмъ сѣдѣнѣ. *(Костантинъ
полно).*

Византиске сѣтери и ти за тѣзи рабѣ-
по по-мѣно, като исказа нажда че П. В.
В. Везиръ въ дълбокомѣстѣе си ше на-
мѣди по-благорѣчѣе исходѣ на тѣзи рабѣ-
— Въ императорѣшѣ министерскѣ сѣдѣ-
нѣко си научаваше, казва Византисъ, под-
ло си на стравѣнїенїе, Оуъ В. Везиръ ис-
пѣно си М. В. Везенскѣ Патриархъ за
стѣпанїе на Везенскѣ сѣтери, или за при-
мѣне на оставѣтъ чю. Не си знае още
чѣстїе на Министерскѣ сѣдѣ за това.

— Заверша в пятницу иконостаса отъ на-
дѣтъ представители нѣмцъ добровѣла до-
стать съ присоединеніемъ създѣнаго на
вашномъ нѣмцъ Чтательствѣ. Създѣ свѣтъ
създѣнаго нѣмцъ отъ присоединеніемъ
представители нѣмцъ съ нѣмцъ отъ членовъ
на Чтательствѣ и на Благоустроеніемъ на К.
Курну. Особѣ обыкновеніемъ въ таинствѣ
какъ здравіемъ нѣмцъ създѣнаго нѣмцъ
таинствѣ нѣмцъ въ свѣтъ съ нѣмцъ
на разныя предметы сказаны отъ Г.
Хр. Стоякова, Славякова, П. Ангелова и

Преди разпознаването отъ обикнати при вене-
у же, съставляващото някоя съвкупност отъ
отъ казашото прѣтъ обикнатиятъ видъ на
кой зинатъ и гласахъ, нареждатъ по на-
вѣността брони на крѣпостъ отъ царска
дѣла вън отъ тѣхъ казахъ, желаніе
разпознаване на въкрѣпостата на тѣхъ
величавия пазитъ корабъ. На това каза-
сидъ отъ дружина съестественна въ
Г-нъ П. Кадисъ докторъ отъ корабѣтъ
флотѣтъ мина въ вой бѣшехъ отъ ч-
тѣтъ фрегата Асари-Тифъ и не съ-
тѣтъ въ флотѣтъ отъ фрегата лей-
тѣтъ всѣхъ дружина съестонъ около 20 ду-
и въ флотѣтъ на фрегата.

Впечатление от выпуклых изгибов
тази великобъзвеш корабна остана много
тази онова което може да взима откъдето
видеть на вътрешното или устройството. Съ
ви корабът ся представя на посетителя тр
по и четворно по-голям от колкото извиз
а големината и в единствено многостор

сты на машины, чистоты и красоты
станет доводить очаровательных картин-
тух зрители. Покрывают и притык радост-
от 2-й категории Ахмет-Бей и 3-й Мехме-
копалты, както и от плечей чиновники и в
служивцы на фрегатах *Асаари-Терджи*
степ-лит раздвинул вонюч и сий-годи-
любостности, равноденны от объяснения кон-
ни с дивных верку воню воню, и сдла ли-
сирини сз првше сже раздвинул сд
но бы из напоилны поступивший уже
челю на твбля сз сд поступивший

Пестить дѣлѣ флюжкы изневожъ посѣтитъ.
 1ѣ вакъ отъ дѣто обѣжъ ги зели, сѣдѣ ми
 ето ги 2-йгъ и 3-йгъ капиталцъ дождождъ

сметствіето на които различни са нѣколко
принѣствования и молитвования испраздних
ся пакѣ нѣколко здравниці и чакѣ въ дѣло
вечерѣ дружината се разидохѣ подѣ най-прѣ-
дѣлѣ сѣмѣнѣній въ нѣмѣрѣнїето на нѣмѣнїѣ дѣ-
ла.

При помощи-тѣ взявши близости къ себѣ
Николайтъ Императоръ и Русскія и посто-
ляющіе между тѣхъ тайны споразуміе, сви-
дѣлія на Писанія и Русскія не съ тыр-
прітекли. Ныня-тѣ нѣкогда не съ забравъ
къ Русія плѣде Никлисъ нѣма (Богданъ
Дурданъ) в много по-мало днѣсъ кѣтъ съ
стѣпалъ до прѣійтъ върхъ въ силѣ и
руки. Отъ другъ странъ Русскѣ ко прѣ-
пидать опасенія-тѣ, мѣлатъ съ вѣкъ
изъвѣрять порученію на оубѣнъ облази, ко
то яко и да не съ русскія, не съ обѣнъ
то свѣршенно плѣсъ, пожежъ съ мало на-
селеніе. Отъ Беринскіе вѣстичи съ вѣду-
мѣтъ ко порученію на бѣзійскіе обла-
нѣрѣдѣ съ исполненію крѣпчи. Въ Руга прѣ-
нѣтѣлѣтѣскаго отворило сѣню ушачише, прѣло-
дѣбно да распространѣтъ Русскій языкъ по
востанѣтій религіи, между тамъжѣнъ въ
прѣстѣнны нѣмъ. Единъ Русскій говорѣтъ, прѣ-
дѣзъ за нѣстоѣнныкъ на тѣхъ ушачише, про-
дѣзъ дерзновенно до нѣкто Александръ ІІІ
плѣтъ Русію отъ Франціи и Александръ
отъ Польши тѣй и Александръ ІІІ не
отворѣ отъ Нѣмцѣ. Тѣмъ то свѣдуе-
тъ Прусскіе вѣстичи може да е прѣзвѣто, ч
въ тѣхъ паричиныхъ *Бѣлѣтскій вѣсникъ*
подписанъ за бѣдущъ борѣхъ на словѣннѣхъ
съ вѣдѣнѣмѣтѣ.

Лондонскіи вѣстникъ обнародовалъ слѣдующее
протѣстъ отъ пармійца Императоръ Наполеонъ
противъ рѣшенія отъ народнаго събора
какой прогласилъ сваленъ отъ Френскій престола
Наполеоновъ породина. При друтой казва че цѣль да ся отправя до народа
то хотѣніе.

— Според известията от Лондон кон-
венцията на последното си заседание рѣ-
шило Демаркація на Дунав да бъде са-
модиа. Мимо желаніе на Австрія събрани-
та на правителствата задръжало за прибиране
комисіи — Черногогорскій князь казалъ ра-
змирието стои.

— Поулавляващът Виским встъпва старейша да докаже че династическо е споразуме между Русия и Пруссия е спогодително за интересите на двата народа Русия, спорът възниква, е неосъществено и не е в интерес на Источния народ. А за Австрийската политика и налага длъжност да противи безусловно на всяко от Русия издване, което би станало въ вреда на Турция.

правителство казва че Франция съставя република, която е самата цяла може да съвпада с желанията на народът, че правителството не е защитна дъгелка и ще е даде като неваж, добрието и утвърдието на редът и е способието да законът.

— Великий великий боярыня едина
деграты от Парижъ подъ десюдеви отъ
Марта и казны чь правительствовъ получи
завѣсто чь прѣходитъ гвардія коимъ асору
ливи въ Ахиръ гудеищъ изъ ооерржики
чѣ тѣ зели работы въ рѣкѣ. Соретъ и
штытъ телеграфъ единъ полкъ Звуче шѣхъ
трѣгны отъ Парижъ твердѣ за скорѣ, за д
помогне на френскыѣ ширѣства да востали

— Единъ американскій вѣстникъ предлагалъ да ся съезди Франца съ Соединеніята държави въ Америка за да прѣдупреди така извѣстна война да ся отпаде отъ Франца да свирши чинцо. Ето извѣстие за Америка.

— Останалите въ Френско войска са претърпяли
на този брой. Северната войска под Федерба от
800 души, на които са пригата и гвардията на Хо-
лм 12000. Въ Шребурга от 19-ма корпусът под Бро-
Въ Зансиса Фрицц Шанз води до 80000 души, са
така от Бурбокедта войска съставени до 11-12
души — Федербага войска си надела на кораба
до изхода на Зансиса ит. Шенгауага, на корабите

— Споредъ *Автоматическо* Астиръ Босненскій Митрополитъ Н. Преосв. Г. Г. Димитрий на скоро шлъ да дойде въ градъ-тъ еъ дозволеніе на Чръвакъ т. е. на гръцкыя патриархъ.

представителство наистина доста благодарно, и
нищо че някои от дохванати на каишето са
за да оправда това сание сж и сном и сечен
протинуващо по прѣдъ извършеното вече дѣло
мото ний-благодарно и послужението сѣ един
къмъ ямъ, а тои е което кара и насъ да я ота
отъ всѣко убитно по бесполезно вече извършване.

[illegible]

По същественощата на и г-жа Мария Х. Г. Касимова
и Казанска за подарока и 27 тина отъ подаръно на Г. Дюков
и Х. А. Боровъ Кетисевица. История отъ асигу 10 тина
за Османъ и на дъщерята на другите жени дъщеря
общества споредъ възможности на подарък
По същественощата Г-жа Стефанъ Цаск. Котларска
и Букурещъ за подарока и отъ 3 лир. тина
На Българското Царство и въ Олеса за подарока
отъ 25 рубин.
Г-жа Анна Атина Панкотова, за подарока една съдова
и единъ кметове намерени отъ нея и приручаватъ съ писменъ
подарока за Червения мисъ еднотина.
ТИГРОВО 3 Ян. 1871.

Редакторъ и Издатель Н. Р. Славейков
Въ Константиноуль и въ В.-Македоніи.